

Dimarts 4 durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 5,21-43): En aquell temps, Jesús travessà el llac amb la barca i va tornar a l'altra riba. Molta gent es reuní al seu voltant, i Ell es quedà vora l'aigua. Llavors arriba un dels caps de la sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu, se li llança als peus i, suplicant-lo amb insistència, li diu: «La meva filleta s'està morint. Vine a imposar-li les mans perquè es curi i visqui». Jesús se n'anà amb ell. El seguia molta gent que l'empenyia pertot arreu.

Hi havia una dona que patia d'hemorràgies des de feia dotze anys. Havia sofert molt en mans de metges i s'hi havia gastat tot el que tenia, però no havia obtingut cap millora, sinó que anava de mal en pitjor. Aquesta dona, que havia sentit parlar de Jesús, se li va acostar per darrere enmig de la gent i li tocà el mantell, perquè pensava: «Només que li pugui tocar la roba, ja em curaré».

Immediatament va deixar de perdre sang i sentí dintre d'ella que estava guarida del mal que la turmentava. Jesús s'adonà a l'instant de la força que havia sortit d'ell i es girà per preguntar a la gent: «Qui m'ha tocat la roba?». Els seus deixebles li contestaren: «¿Veus que la gent t'empeny pertot arreu i encara preguntes qui t'ha tocat?». Però Jesús anava mirant al seu voltant per veure la qui ho havia fet. Llavors aquella dona, que sabia prou bé què li havia passat, tremolant de por es prosternà davant d'Ell i li va explicar tota la veritat. Jesús li digué: «Filla, la teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau i queda guarida del mal que et turmentava».

Mentre Jesús encara parlava, en van arribar uns de casa del cap de la sinagoga a dir-li: «La teva filla s'ha mort. Què en trauràs, d'amoïnar el Mestre?». Però Jesús, en sentir aquestes paraules, digué al cap de la sinagoga: «No tinguis por; tingues només fe». I

no va permetre que l'acompanyés ningú, fora de Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a casa del cap de la sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i feia grans planys. Entra a la casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La nena no és morta, sinó que dorm». Ells se'n burlaven, però Jesús els treu tots fora, i pren només el pare i la mare de la nena i els qui l'acompanyaven, entra al lloc on era la nena, l'agafa per la mà i li diu: «Talita, cum —que vol dir: ‘Noia, aixeca't’». A l'instant la noia es va aixecar i es posà a caminar. Tenia dotze anys. Tots quedaren sorpresos i no se'n sabien avenir. Però Jesús els prohibí que ho fessin saber a ningú. I els digué que donessin menjar a la noia.

«Filla, la teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau i queda guarida del mal»

Mn. Francesc PERARNAU i Cañellas
(Girona, Espanya)

Avui l'Evangeli ens presenta dos miracles de Jesús que ens parlen de la fe de dues persones ben diferents. Tant Jaire —un dels caps de la sinagoga— com aquella dona malalta mostren una gran fe: Jaire està segur que Jesús pot guarir la seva filleta, mentre aquella bona dona confia en què un mínim contacte amb la roba de Jesús serà suficient per a lliurar-la d'una malaltia molt greu. I Jesús, perquè són persones de fe, els concedeix el favor que havien anat a buscar.

La primera va ser ella, aquella que pensava que no era digna que Jesús li dedicés temps, la que no s'atrevia a molestar el Mestre ni a aquells jueus tan influents. Sense fer soroll s'acosta i, tocant la vora del mantell de Jesús, “arrenca” la seva guarició, i ella tot seguit ho nota en el seu cos. Però Jesús, que sap el que ha passat, no la vol deixar marxar sense adreçar-li unes paraules: «Filla, la teva fe t'ha salvat; vés-te'n en pau, i queda lliure del teu mal» (Mc 5,34).

A Jaire, Jesús li demana una fe encara més gran. Com Déu ja havia fet amb Abraham en l'Antic Testament, demanarà una fe contra tota esperança, la fe de les coses impossibles. Li varen comunicar a Jaire la terrible notícia que la seva filleta tot just acabava de morir. Ens podem imaginar el gran dolor que l'envairia en aquell moment, i potser la temptació de la desesperació. I Jesús, que ho havia sentit,

li diu: «No temis, tingues fe només» (Mc 5,36). I com aquells patriarques antics, creient contra tota esperança, va veure com Jesús tornava a la vida la seva filleta estimada.

Dues grans lliçons de fe per nosaltres. Des de les pàgines de l'Evangelí, Jaire i la dona que patia hemorràgies, juntament amb tants altres, ens parlen de la necessitat de tenir una fe incommovible. Podem fer nostra aquella bonica exclamació evangèlica: «Senyor, sí que crec, però fes que cregui amb més força» (Mc 9,24).